

**การเห็นคุณค่าในตนเองและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา
อาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์**
**Self-esteem awareness and Motivation of disabled athletes
attending the 8th ASEAN Para Games in Singapore**

แอน มาหิตะ
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการ ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ และเพื่อเปรียบเทียบระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคคนพิการ ตามตัวแปร เพศ อายุ สังกัดประเทศ ระดับความพิการ ประเภทกีฬาที่เล่น และระยะเวลา

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักกีฬาคคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ จำนวน 9 ประเทศ ประกอบด้วย ประเทศไทย สิงคโปร์ สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา มาเลเซีย เวียดนาม สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ฟิลิปปินส์ กัมพูชา และอินโดนีเซีย จำนวน 1,221 คน โดยผู้วิจัยได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 301 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Roger Rubin's Self-Esteem ซึ่งแปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทยโดย พรรณทิพย์ เกษะนันท์ และถวิล น้อยสุวรรณ ซึ่งต่อมา นุชจรี ฌายีเนตร (2538) และได้หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Co-efficient Alpha) ของ Cronbach ได้ความเชื่อมั่น 0.8109 และแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยได้ประยุกต์และดัดแปลงมาจากแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทยของพิเชษฐ์ ชัยเลิศ (2548) ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D) และเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นเกี่ยวกับเห็นคุณค่าในตนเอง และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคคนพิการ ด้วยการใช่วิธีสถิติ (One - way ANOVA) เพื่อทดสอบค่าที (F-test) โดนหาค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และทำการทดสอบเป็นรายคู่โดยวิธี LSD (Least Significant Different's Method) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ผลการวิจัยพบว่า

1. การเห็นคุณค่าในตนเองของนักกีฬาคณพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่า นักกีฬาคณพิการมีระดับความรู้สึกการเห็นคุณค่าในตนเองในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง
2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคณพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่านักกีฬาคณพิการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก
3. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคณพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่า
 - 1) นักกีฬาคณพิการที่มีเพศต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านการวางแผน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05
 - 2) นักกีฬาคณพิการที่มีอยู่ในสังกัดประเทศต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ทุกด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
 - 3) นักกีฬาคณพิการที่มีอายุต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านความกล้าเสี่ยง และด้านความรับผิดชอบแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
 - 4) นักกีฬาคณพิการที่มีระดับความพิการต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านความรับผิดชอบ และด้านเอกลักษณ์เฉพาะตนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
 - 5) นักกีฬาคณพิการประเภททีมและบุคคลมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านเอกลักษณ์เฉพาะตน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05
 - 6) นักกีฬาคณพิการที่มีระยะเวลาต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านความทะเยอทะยานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การเห็นคุณค่าในตนเอง,แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์,นักกีฬาคณพิการ

Abstract

This research aimed to study the self-esteem awareness and motivation of disabled athletes competing in the 8th ASEAN Para Games in Singapore, and to compare motivations of disabled athletes due to these factors as follows: gender, age, nationality, levels, forms of disability, sport types and duration.

Methods

The samples of this research were 1,221 disabled athletes competing in the ASEAN Para Games in Singapore from 10 nations including Thailand, Singapore, Myanmar, Brunei, Malaysia, Vietnam, The Republic of Laos, Philippines, Cambodia and Indonesia. According to this research, Multi-Stage Sampling was used with 301 samples.

The main device used for the research was Roger Rubin's Self-Esteem layout, and the layout was translated and edited into Thai by Ms. Pantip Pekan and Mr. Tawin Noisuwan, who then changed his name to Nuchjaree Chayeenat (1995). Moreover, Ms. Pantip and Mr. Nuchjaree have studied Co-efficient Alpha of Cronbach, and the result showed that the athletes' self-esteem average was at 0.8109. The surveys created by the researcher were applied and edited by Mr. Pichet Chailert's disabled athletes surveys (2011) to make this research more accurate due to the target samples. The researcher analyzed the average ($\bar{X}$) and the Standard Deviation (S.D), as well as compared the opinions about the athletes' self-esteem awareness and the motivations of disabled athletes by using One-way ANOVA to test the F-test, and the result was significantly at .05. Moreover, this research tested all athletes by diving into a couple by using Least Significant Different's Method, and then presenting as a table with a description.

The result demonstrated that

1. The self-esteem awareness of disabled athletes who competed at the 8th ASEAN Para Games in Singapore showed that the average result of the self-esteem awareness was at the level of "medium".

2. The motivations of disabled athletes who competed at the 8th ASEAN Para Games in Singapore showed that the average result of the motivations was at the level of "high".

3. The comparison of the motivations of disabled athletes who competed at the 8th ASEAN Para Games showed that:

- 1) The motivations of disabled athletes to take part in the 8th ASEAN Para Games in Singapore from the different gender in the aspect of planning was significantly different at .05.

- 2) The disabled athletes who competed at the 8th ASEAN Para Games in Singapore from different countries was significantly different in all aspects at .05.

- 3) The disabled athletes who competed at the 8th ASEAN Para Games in Singapore from different ages was significantly different in the aspect of risk-taking and responsibilities at .05.

4) The motivations to take part in the 8th ASEAN Para Games in Singapore of disabled athletes from the different forms of disability in the aspects of responsibilities and self-uniqueness was significantly different at .05.

5) The motivations to take part in the 8th ASEAN Para Games in Singapore of disabled athletes from the team and personal competition in the aspect of self-uniqueness was significantly different at .05.

6) The motivations to take part in the 8th ASEAN Para Games in Singapore of disabled athletes from the different duration to prepare for the competition in the aspect of ambition were significantly different at .05.

Keywords: self-esteem, the motivations, disabled athletes

บทนำ

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้รายงานการสำรวจจำนวนผู้พิการในมิถุนายน ปี พ.ศ. 2559 พบว่า จากจำนวนประชากรทั้งประเทศประมาณ 65,335,207 ล้านคน มีจำนวนผู้พิการประมาณ 1,529,734 คน หรือคิดเป็น ร้อยละ 2.34 ของประชากรทั้งหมด (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2559) ซึ่งศิริธร โฆษคุณวุฒิ. (2548) ได้กล่าวว่าความพิการไม่ว่าจะเป็นลักษณะใดหรือสาเหตุใดก็ตามย่อมมีผลกระทบต่องานที่ผู้พิการทั้งทางตรงและทางอ้อมอีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อบุคคลนั้นทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม ความเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายที่เกิดขึ้นแม้จะชัดเจนหรือไม่ก็ตามย่อมมีผลทำให้บุคคลมีสมรรถภาพทางร่างกายลดน้อยลงและเป็นอุปสรรคในการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น การเคลื่อนไหว การทำกิจวัตรประจำวัน การทำงาน นอกจากความพิการที่เกิดขึ้นแล้ว คนทั่วไปมักมองผู้พิการเป็นคนที่ขาดความสามารถไร้ประโยชน์ จึงทำให้ผู้พิการเหล่านี้รู้สึกว่าคุณค่าของตนเองมีน้อย ไม่มีความนับถือตนเองมีความพึงพอใจในชีวิตลดลง ต้องการแยกตัวออกจากสังคม และรู้สึกว่าตนเองเป็นภาระของผู้อื่น ซึ่งเมื่อความ

รู้สึกเหล่านี้เกิดขึ้นจะทำให้ผู้พิการละเลยตนเองส่งผลต่อสุขภาพของตนเอง เช่น เกิดแผลกดทับ ข้อติด แผลติดเชื้อ ฯลฯ หากสังคมละเลยไม่เอาใจใส่ต่อผู้พิการแล้วก็จะทำให้การพัฒนาคนของชาติไม่ได้ผลอย่างเต็มที่ นับเป็นการทอดทิ้งทรัพยากรที่มีค่าของประเทศไปอย่างน่าเสียดาย ในสังคมทั่วไปการตระหนักถึงความสำคัญของคนพิการว่าเป็นสมาชิกของสังคม ซึ่งเป็นบุคคลที่มีสิทธิและหน้าที่เท่าเทียมกับบุคคลปกติทั่วไป สำหรับประเทศที่เจริญและมีความพร้อมทางเศรษฐกิจมักให้ความสำคัญหรือเท่าเทียมกันระหว่างคนร่างกายปกติและคนพิการ ขณะที่คนอีกกลุ่มยังมองว่าคนพิการเป็นคนที่ไร้สมรรถภาพไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้ ต้องได้รับการดูแลช่วยเหลือจากบุคคลอื่นเท่านั้น

ดังนั้นสังคมควรให้โอกาสแก่คนพิการเพื่อให้เขาได้แสดงถึงศักยภาพและความสามารถต่างๆ ออกมา ดังที่เท็ดคักดี เดซง (2543) ได้กล่าวว่าความพิการทางกายไม่ใช่ความพิการทางใจและความพิการเป็นสิ่งที่เลือกไม่ได้ แต่สิ่งที่เลือกได้หรือสังคมเลือกให้คนพิการได้คือ การเรียนรู้ การนำ

ศักยภาพที่พวกเขาเหล่านั้นมีนำมาใช้ประโยชน์มากที่สุด ความพิการทางกายของคนพิการทำให้เขาเกิดความรู้สึกด้อยกว่าคนปกติ โดยวันเพ็ญ อัครศิลป์กุล (2539) กล่าวว่า การมีปมด้วยมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับผลกระทบจากความพิการ ถ้าเคลื่อนไหวไม่ได้ต้องอาศัยผู้อื่นตลอดเวลาจะรู้สึกกดดันสูงมาก แต่ถ้ายังพอที่จะเคลื่อนไหวช่วยเหลือตัวเองได้บ้าง สามารถหาสิ่งชดเชยได้ ความกดดันจะผ่อนคลายลง และแนวทางหนึ่งที่สำคัญในการช่วยเหลือคนพิการคือหาสิ่งชดเชย เช่น การเล่นกีฬา ซึ่งสำรวจ เจ็ดจำลอง ได้กล่าวไว้ว่า กีฬาเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยชดเชยในส่วนของปมด้อย และส่งผลเป็นปมเด่นสำหรับคนพิการได้ ทั้งนี้เนื่องจากการเล่นกีฬาเป็นเสมือนเครื่องมือที่จะทำให้คนพิการได้มีการปฏิสัมพันธ์กับสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นการปฏิสัมพันธ์เชิงประเมิณความสามารถ อันเป็นผลจากโครงสร้างทางความคิดของคนพิการที่ทำให้ได้รับการพัฒนาจนเป็นสิ่งที่ตัดสินใจคุณค่าของตนเองโดยพิจารณาจากผลงาน ความสามารถ ซึ่งเป็นค่านิยมทางสังคมในปัจจุบัน

สำหรับปัจจุบันสังคมให้ความสำคัญกับคนพิการมากขึ้นโดยจะเห็นจากการจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อคนพิการที่มีมากขึ้นซึ่งรวมถึงกีฬาด้วย กีฬามีผลต่อคนพิการหลายด้านตั้งแต่กีฬาเพื่อการบำบัดรักษา สำหรับคนพิการในระยะเริ่ม ต้นใช้ควบคู่กับการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ คนพิการที่พ้นระยะของการฟื้นฟูแล้ว อาจเล่นกีฬาเพื่อการออกกำลังกาย หรือนันทนาการในที่สุดเมื่อคนพิการสามารถปรับสภาพจิตใจ และสามารถค้นพบศักยภาพตนเองก็จะสามารถฝึกหัดเล่นกีฬาอย่างจริงจังเพื่อการแข่งขันหรือชัยชนะ ซึ่งกีฬาอาจจะเป็นเครื่องมือในการเชื่อมสัมพันธ์แลกเปลี่ยนวัฒนธรรม และยังเป็น

ส่วนหนึ่งของการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านสังคม และเป็นกระบวนการพัฒนาคนพิการอีกด้วย (สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์, 2541) ซึ่งในการจัดกิจกรรมกีฬานั้น ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันกีฬาในระดับใด อาทิเช่น การแข่งขันกีฬาวาราลิมปิกเกมส์ การแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ การแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ล้วนแต่เป็นกีฬาสำหรับคนพิการ ที่เป็นเสมือนประตูที่เปิดขึ้นเพื่อสร้างโอกาสให้คนพิการได้พิสูจน์ศักยภาพของตนเอง เป็นโอกาสทำให้คนพิการมีเกียรติศักดิ์ศรีเท่าเทียมบุคคลอื่นๆ ทัวไปสามารถที่จะพัฒนาตัวเองเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันได้เช่นเดียวกับคนปกติ พิเชษฐ์ชัยเลิศ (2548) การแข่งขันกีฬาวาราลิมปิกเกมส์ ไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดการแข่งขันกีฬาเพื่อผู้พิการแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น เหนือกว่านั้นคือการได้รับความยอมรับจากสังคมว่าผู้พิการนั้นก็มีความสามารถที่จะช่วยเหลือพึ่งพาตนเองได้แม้จะไม่อยู่ในสภาพครบ 32 ประการอย่างบุคคลปกติ ทัวไป การลงแข่งกีฬาก็นับเป็นทางออกอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้พิการรู้สึกภูมิใจได้ไม่น้อยว่าพวกเขาสามารถยืนอยู่ในจุดที่ช่วยเหลือตนเองได้ และเป็นที่ยอมรับของสังคมว่าด้วยเรื่องวาราลิมปิกเกมส์ คนพิการที่ได้เข้าร่วมการแข่งขันก็ยิ่งได้แสดงให้เห็นว่าเขาเหล่านี้ไม่ใช่ภาระของสังคมสามารถที่จะพัฒนาตัวเองเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา ได้เช่นเดียวกับคนปกติ และยังมีโอกาสที่จะสร้างชื่อเสียงแก่ตนเอง ครอบครัว ตลอดจนประเทศชาติได้เช่นกัน แต่ทั้งนี้การเล่นกีฬาและการออกกำลังกายมักจะนิยมเล่นกันตามฤดูกาล และการแข่งขันกีฬาแต่ละประเภทหรือเล่นกีฬาตามความพอใจ ความถนัด และความต้องการของตนเองไม่จะเป็นการเล่นกีฬาประเภทใด หรือการออกกำลังกายใดๆ ก็ตาม ย่อมมีปัจจัย

หลายประการในการผลักดันให้เกิดความสนใจในการเล่นจนนำไปสู่การเล่นกีฬาประเภทต่างๆ ได้ในที่สุด ซึ่งหนึ่งในปัจจัยเหล่านั้น ได้แก่ ดังที่สืบสายบุญวิริบุตร (2541) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจถือได้ว่าเป็นหัวใจของจิตวิทยาการกีฬาเพราะแรงจูงใจเกี่ยวข้องต่อเนื่องตลอดชีวิตของการเป็นนักกีฬาและเป็นปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อการกระทำพฤติกรรมและความสามารถของมนุษย์ แรงจูงใจทำให้หรือมีอิทธิพลทำให้คนยังคงออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา ทั้งนี้แต่ละคนก็มีสาเหตุปัจจัยหรือแรงจูงใจที่ต่างกันที่สำคัญคือทำให้คนมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จในระดับที่ต่างกันดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดทิศทางและความตั้งใจ ความพยายามที่จะกระทำ มีความมุ่งมั่นที่จะกระทำหรือปฏิบัติในการกีฬาแรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อคุณภาพและความสามารถในการเล่นและการแข่งขันกีฬา

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงการเห็นคุณค่าของตนเองและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ ซึ่งข้อมูลที่ได้จะสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาให้นักกีฬาคนพิการให้มีขีดความสามารถเพิ่มมากยิ่งขึ้นต่อไปได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์
2. เพื่อศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์

3. เพื่อเปรียบเทียบระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ตามตัวแปร เพศ อายุ สังกัดประเทศ ระดับความพิการ ระยะเวลา และประเภทกีฬาที่เล่น

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยในครั้งนี้คณะผู้วิจัยได้ทำการศึกษา กับประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ จำนวน 9 ประเทศ ประกอบด้วย ประเทศไทย จำนวน 267 คน สิงคโปร์ จำนวน 152 คน สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา จำนวน 108 คน มาเลเซีย จำนวน 209 คน เวียดนาม จำนวน 153 คน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จำนวน 40 คน ฟิลิปปินส์ จำนวน 68 คน กัมพูชา จำนวน 32 คน และอินโดนีเซีย จำนวน 192 คน จำนวนทั้งสิ้น 1,221 คน โดยผู้วิจัยได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi – Stage Sampling) ประกอบด้วย ขั้นตอนที่ 1 คำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของทาโรยามาเน (Taro Yamane) โดยกำหนดให้มีค่าความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างที่ .05 ขั้นตอนที่ 2 เมื่อได้จำนวนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนที่ 1 แล้ว ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบกำหนดสัดส่วนจากกลุ่มตัวอย่างจากจำนวนนักกีฬาคนพิการในแต่ละประเทศที่เข้าร่วมการแข่งขัน และขั้นตอนที่ 3 ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับฉลากเพื่อเลือกกลุ่มตัวอย่างตามรายชื่อกีฬาในแต่ละชนิดกีฬา รวมกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวน 301 คน

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยประเภทวิจัยและพัฒนา ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เป็น นักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ จำนวน 9 ประเทศ ประกอบด้วย ประเทศไทย สิงคโปร์ สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา มาเลเซีย เวียดนาม สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ฟิลิปปินส์ กัมพูชา และอินโดนีเซีย จำนวน 1,253 คน จากนั้น ได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 คำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของทาโรยามาเน่ (Taro Yamane) โดยกำหนดให้มีค่าความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างที่ .05 หรือร้อยละ 5 (Yamane, 1973: 727; อ้างถึงในบุญชม ศรีสะอาด, 2543: 38) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 301 คน จากนั้นดำเนินการใน ขั้นตอนที่ 2 คือเมื่อได้จำนวนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างใน ขั้นตอนที่ 1 แล้ว ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบกำหนดสัดส่วนจากกลุ่มตัวอย่างจากจำนวน นักกีฬาคนพิการในแต่ละประเทศที่เข้าร่วมการแข่งขัน และขั้นตอนที่ 3 ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับฉลาก เพื่อเลือกกลุ่มตัวอย่างตามรายชื่อนักกีฬาในแต่ละ ชนิดกีฬา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยตามขั้นตอนของการวิจัย ประกอบด้วย

1. แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ

Roger Rubin's Self-Esteem ซึ่งแปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย โดยพรณทิพย์ เกษะนันท์ และถวิล น้อยสุวรรณ ซึ่งต่อมาอนุชรี ฌายเณตร (2538) และ ฉบับภาษาอังกฤษ และได้หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Co-efficient Alpha) ของ Cronbach ได้ความเชื่อมั่น 0.8109 มีลักษณะแบบประเมินค่า (Rating Scale)

2. แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยได้ ประยุกต์และดัดแปลงมาจากแบบสอบถามแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทยของ พิเชษฐ ชัยเลิศ (2548) เพื่อให้สอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ มีลักษณะแบบประเมินค่า (Rating Scale) ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทั้ง 2 ฉบับนั้น ผู้วิจัยจัดทั้งฉบับภาษาไทย และภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลกับนักกีฬาคนพิการชาวต่างชาติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้ทั้งหมดวิเคราะห์ ข้อมูล และทำการวิเคราะห์ตามลักษณะข้อมูล ดังนี้
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์สถานภาพของทั่วไป ผู้ตอบแบบสอบถาม นำมาวิเคราะห์เพื่อแจกแจงหา ค่าความถี่ ค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 วิเคราะห์การเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักกีฬาคนพิการ ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา อาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ นำมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (Standard Deviation: S.D) และนำเสนอ ในรูปของตารางและความเรียง

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.1 วิเคราะห์ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ นักกีฬาคนพิการ ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียน พาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์วิเคราะห์

เพื่อหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D) และนำเสนอในรูปของตารางและความเรียง

3.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ดังนี้

1. เปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ กับสถานภาพของนักกีฬาคนพิการโดยการทดสอบค่าที (t-test) สำหรับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม

2. เปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ กับสถานภาพของผู้ใช้บริการ ใช้สถิติ (One-way ANOVA) เพื่อทดสอบค่าที (F-test) โดยทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป หากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่โดยวิธี LSD (Least Significant Different's Method) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยการเห็นคุณค่าในตนเอง และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ผู้วิจัยสามารถนำเสนอผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. การเห็นคุณค่าในตนเองของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์

ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่า นักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ มีระดับความรู้สึกการเห็นคุณค่าในตนเองในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.21 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.13 โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีระดับความรู้สึกการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับมาก ได้แก่ การมีความรู้สึกคิดถึงตนเอง ในทางที่ดี การมีความรู้สึกว่าคุณมีความพอใจในตนเอง การมีความรู้สึกว่าคุณมีความค่าทัดเทียมกับผู้อื่น การมีความรู้สึกว่าคุณมีความสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้ดีเท่ากับผู้อื่น และการมีความรู้สึกว่าคุณมีความสมบัติที่ดีหลายอย่าง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03, 3.98, 3.77, 3.70 และ 3.63 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.02, 0.97, 0.98, 1.18 และ 0.91 และข้อที่มีระดับความรู้สึกการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับปานกลาง คือ การมีความหวังว่าคุณสามารถนับถือตนเองได้มากกว่านี้ และการมีความรู้สึกว่าคุณมีความภูมิใจในตนเองน้อยเหลือเกินมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.43 และ 2.64 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.13 และ 1.33 สำหรับข้อที่มีระดับความรู้สึกการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับน้อย ได้แก่ การมีความรู้สึกว่าคุณทำอะไรไม่สำเร็จเลย การมีความรู้สึกว่าคุณไม่มีอะไรดีเลย และการมีความรู้สึกว่าคุณเองเป็นคนไร้ประโยชน์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.35, 2.32 และ 2.26 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.28, 1.23 และ 1.26 ตามลำดับ

2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ สามารถสรุปได้ดังนี้

2.1 ภาพรวมรายด้าน พบว่า นักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์

ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71
และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.79 เมื่อ
พิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่านักกีฬาคนพิการ
ส่วนใหญ่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับมาก ได้แก่
ด้านความรับผิดชอบ ด้านเอกลักษณ์เฉพาะตน ด้าน
ความทะเยอทะยาน ด้านการวางแผน และด้าน
ความกระตือรือร้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97, 3.93,
3.85, 3.59 และ 3.53 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เท่ากับ 0.89, 0.89, 0.86, 0.74 และ 0.75 สำหรับ
ด้านที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับปานกลาง คือ
ด้านความกล้าเสี่ยง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 และมี
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.62 ตามลำดับ

2.2 ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ
นักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียน
พาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านความ
ทะเยอทะยาน พบว่า นักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วม
การแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ
ประเทศสิงคโปร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความ
ทะเยอทะยานในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย
เท่ากับ 3.85 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ
0.86 ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า นักกีฬา
คนพิการมีมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความทะเยอ
ทะยานอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ข้าพเจ้าตั้งใจฝึกซ้อม
อย่างหนักและเต็มที่ เพื่อความสำเร็จอันจะส่งผลต่อ
อนาคตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเล่นกีฬาเพราะต้องการ
ผลตอบแทนจากการแข่งขันกีฬาเพื่อนำไปใช้เลี้ยง
ตนเอง และครอบครัว เช่น เงินรางวัล สวัสดิการ ฯลฯ
และข้าพเจ้าเล่นกีฬาเพราะต้องการเป็นเหมือน
นักกีฬาคนเก่งของข้าพเจ้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03,
3.83 และ 3.68 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ
1.05, 1.11 และ 1.08 ตามลำดับ

2.3 ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ
นักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียน
พาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านความ
กระตือรือร้น พบว่า นักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการ
แข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศ
สิงคโปร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความกระตือรือร้น
ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.53
และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.75 ซึ่งเมื่อ
พิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า นักกีฬาคนพิการมี
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความกระตือรือร้น อยู่ใน
ระดับมาก ได้แก่ ข้าพเจ้าเชื่อว่าความอดทนในการ
ฝึกซ้อมเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่จะนำไปสู่ความสำเร็จได้
และข้าพเจ้าตั้งใจฝึกซ้อมอย่างเต็มที่ เพื่อแข่งกับเวลา
ที่จะต้องเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่างๆ มาก มี
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 และ 3.98 และมีส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานเท่ากับ 0.97 และ 0.97 สำหรับข้อที่มี
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความกระตือรือร้น อยู่ใน
ระดับน้อย คือ ข้าพเจ้าเห็นว่าการฝึกซ้อมอย่างหนัก
เป็นเวลานานเป็นเรื่องที่น่าเบื่อและทำให้เกิดความ
ท้อแท้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.46 และมีส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานเท่ากับ 1.29 ตามลำดับ

2.4 ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬา
คนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์
ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านความกล้าเสี่ยง พบว่า
นักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียน
พาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ มีแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความกล้าเสี่ยงในภาพรวมอยู่ในระดับ
ปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 และมีส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานเท่ากับ 0.62 ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ
แล้ว พบว่านักกีฬาคนพิการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้าน
ความกล้าเสี่ยง อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ข้าพเจ้า
พยายามฝึกอย่างหนัก เพื่อต้องการพัฒนาทักษะกีฬา

ของข้าพเจ้าให้ดียิ่งขึ้น จนสามารถเอาชนะคู่ต่อสู้ที่เก่งกว่าให้ได้ และข้าพเจ้าคิดว่าทักษะการเล่นกีฬาที่ซับซ้อน เป็นสิ่งที่ท้าทาย ซึ่งข้าพเจ้าจะต้องทำให้ได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 และ 3.91 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.97 และ 1.02 สำหรับข้อที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความกล้าเสี่ยง อยู่ในระบายน้อย คือ เมื่อพ่ายแพ้ในการแข่งขันข้าพเจ้าไม่ต้องการที่จะเข้าร่วมการแข่งขันอีกต่อไป มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.25 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.24 ตามลำดับ

2.5 ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคอนฟิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ด้านความรับผิดชอบพบว่า นักกีฬาคอนฟิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความรับผิดชอบ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.89 ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า นักกีฬาคอนฟิการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความรับผิดชอบทุกข้ออยู่ในระดับมาก ได้แก่ เมื่อเกิดอุปสรรคต่อการฝึกซ้อม ข้าพเจ้าจะต้องพยายามหาทางทำการฝึกซ้อมต่อไปให้เสร็จ ข้าพเจ้าเปิดโอกาสให้ผู้ฝึกสอนหรือเพื่อนร่วมทีมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเล่นของข้าพเจ้าอยู่เสมอ เพื่อนำมาปรับปรุงและพัฒนาตนเอง และข้าพเจ้าพยายามศึกษาหาข้อมูล เกี่ยวกับการฝึกซ้อมจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อนำมาพัฒนาตนเองด้วยการฝึกซ้อมจนกว่าจะเกิดทักษะตามที่ต้องการ และเอาชนะได้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06, 3.99 และ 3.87 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.99, 0.97 และ 1.05 ตามลำดับ

2.6 ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคอนฟิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์

ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านการวางแผน พบว่า นักกีฬาคอนฟิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านการวางแผน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.74 ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า นักกีฬาคอนฟิการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความรับผิดชอบ อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ข้าพเจ้ามักตั้งเป้าหมาย และตั้งความหวังในการแข่งขันกีฬาว่า จะต้องชนะ โดยข้าพเจ้าจะต้องพยายามทำให้ได้ตามที่ตั้งไว้ การที่ข้าพเจ้าเป็นนักกีฬา เพราะต้องการมีชื่อเสียง เกียรติยศ และเป็นที่ยอมรับของสังคม และข้าพเจ้ามีการวางแผนการฝึกซ้อมด้วยตนเอง ทั้งในระยะสั้น และระยะยาว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95, 3.76 และ 3.76 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.96, 1.00 และ 1.04 สำหรับข้อที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความรับผิดชอบ อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ถ้าไม่มีผู้ฝึกสอนคอยควบคุมการฝึกซ้อม ข้าพเจ้ามักจะฝึกซ้อมตามความพอใจของตน เมื่อมีโอกาสเลือกเพื่อนเข้ากลุ่ม ข้าพเจ้าจะคำนึงถึงความสามารถของเพื่อนข้าพเจ้าก่อนสิ่งอื่น โดยเลือกคู่ซ้อมที่มีฝีมือต่ำกว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 และ 3.07 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.15 และ 1.35 ตามลำดับ

2.7 ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคอนฟิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านเอกลักษณ์เฉพาะตนพบว่า นักกีฬาคอนฟิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านเอกลักษณ์เฉพาะตน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.93 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.89 ซึ่งเมื่อ

พิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่านักกีฬาคนพิการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านเอกลักษณ์เฉพาะตน ทุกข้ออยู่ในระดับมาก ได้แก่ เมื่อข้าพเจ้าเล่นกีฬาหรือพ่ายแพ้จากการแข่งขัน ข้าพเจ้าจะกลับมาคิดพิจารณาแก้ไขปัญหาเพื่อความสำเร็จในวันข้างหน้า ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าได้ชัยชนะในการแข่งขัน ข้าพเจ้ามั่นใจว่ามาจากความสามารถและความพยายามของข้าพเจ้าอย่างแท้จริง และข้าพเจ้ามักตั้งคำถามหรือแสดงความคิดเห็นก่อนหรือหลังการแข่งขันเพราะต้องการการยอมรับและสนับสนุนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07, 3.91 และ 3.82 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.03, 0.99 และ 1.00 ตามลำดับ

3. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์

3.1 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศของนักกีฬาคนพิการกับระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่า นักกีฬาคนพิการที่มีเพศต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านการวางแผนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

3.2 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของสังกัดประเทศนักกีฬาคนพิการกับระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่า นักกีฬาคนที่อยู่ในสังกัดประเทศต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8

ณ ประเทศสิงคโปร์ ทุกด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของอายุที่นักกีฬาคนพิการเล่นกีฬากับระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่า นักกีฬาคนที่มียุต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านความกล้าเสี่ยงและด้านความรับผิดชอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.4 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับความพิการนักกีฬาคนพิการกับระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่า นักกีฬาคนที่มีความพิการต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านความรับผิดชอบ และด้านเอกลักษณ์เฉพาะตนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.5 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างประเภทกีฬาที่นักกีฬาคนพิการเล่นกับระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่า นักกีฬาคนพิการที่เล่นกีฬาต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านเอกลักษณ์เฉพาะตน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

3.6 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระยะเวลาที่นักกีฬาคนพิการเล่น

ก็หากับระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่า นักกีฬาคนที่มียุทธศาสตร์ในการเล่นต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านความทะเยอทะยานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยการเห็นคุณค่าในตนเอง และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ สามารถนำมาอภิปรายผลในประเด็นที่มีความสำคัญได้ดังนี้

1. การเห็นคุณค่าในตนเองของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ จากผลการวิจัยพบว่า นักกีฬาคนพิการมีระดับความรู้สึกการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับมาก ได้แก่ การมีความรู้สึกว่าคิดถึงตนเองในทางที่ดี การมีความรู้สึกว่าตนมีความพอใจในตนเอง การมีความรู้สึกว่าตนมีคุณค่าทัดเทียมกับผู้อื่น การมีความรู้สึกว่าตนมีความสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้ดีเท่ากับผู้อื่น และการมีความรู้สึกว่าตนมีคุณสมบัติที่ดีหลายอย่างที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากปัจจุบันสังคมไทยได้เริ่มเปิดกว้างในการยอมรับและให้ความสำคัญกับนักกีฬาคนพิการเพิ่มมากกว่าอดีต ดังจะเห็นได้จากการที่มีหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนเริ่มให้การสนับสนุนนักกีฬาคนพิการเพื่อฝึกซ้อมและเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่างๆ เพิ่มมากยิ่งขึ้น รวมทั้งมีการอัดฉีดและให้รางวัลกับนักกีฬาคนพิการที่ประสบความสำเร็จจากการแข่งขันในรายการต่างๆ และยังมีการยกย่องเชิดชูเกียรติให้กับนักกีฬา

คนพิการที่เป็นตัวแทนทีมชาติไทยเข้าร่วมการแข่งขันในระดับชาติและนานาชาติผ่านสื่อต่างๆ เพิ่มมากขึ้น ซึ่งจากผลการแข่งขันในระดับนานาชาติที่ผ่านมา จะเห็นได้ว่านักกีฬาคนพิการของประเทศไทยหลายชนิดกีฬามีความสามารถทัดเทียมกับระดับนานาชาติ และอยู่ในอันดับต้นๆ ของเอเชียและระดับโลก ยกตัวอย่างเช่น การแข่งขันรายการอาเซียนพาราเกมส์ ปี 2015 ณ ประเทศสิงคโปร์ พหุนักกีฬาคนพิการของประเทศไทย มีผลการแข่งขันอยู่ในอันดับที่ 1 จาก 11 ประเทศ ที่เข้าร่วมการแข่งขัน, รายการเอเชียนพาราเกมส์ ปี 2014 ณ ประเทศเกาหลีใต้ นักกีฬาคนพิการของประเทศไทยมีผลการแข่งขันอยู่ในอันดับที่ 6 จาก 41 ประเทศที่เข้าร่วมการแข่งขัน และรายการพาราลิมปิกเกมส์ ครั้งที่ ปี 2016 ณ ประเทศบราซิล ประเทศไทยมีผลการแข่งขันอยู่ในอันดับที่ 23 จาก 159 ประเทศที่เข้าร่วมการแข่งขัน จากผลงานของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยจะเห็นได้ผลงานของนักกีฬาประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก ซึ่งส่งผลให้สังคมไทยให้การยกย่อง เชิดชูเกียรติ รวมถึงการมอบเงินรางวัลรวมถึงสวัสดิการต่างๆ ให้กับนักกีฬาส่งผลให้นักกีฬาสามารถพึ่งพาตนเองได้และไม่เกิดความรู้สึกว่าตนเป็นภาระของสังคม อีกต่อไป สอดคล้องกับ Mussen, Conger and Kagan. (1969) กล่าวว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem) ของบุคคลเป็นการตัดสินคุณค่าของตน (Self) และการแสดงออกในรูปของทัศนคติที่บุคคลนั้นมีต่อตนเอง ซึ่งเป็นผลจากการที่บุคคลได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมโดยเฉพาะอย่างยิ่งเชิงประเมินจากผู้อื่น โครงสร้างของตนจึงค่อยพัฒนาขึ้น เป็นภาพอันเกิดจากการรวมตัวของความคิด ความเชื่อ ประสพการณ์ของบุคคล ทำให้บุคคลมีมโนภาพ หรือความคิดต่อตนเอง แล้วประเมินวัดมโนภาพเหล่านั้น

โดยอาศัยกระบวนการตัดสินใจคุณค่าของตนเองจากผลงานความสามารถคุณลักษณะต่างๆ ตามมาตรฐานของค่านิยมส่วนตน ในที่สุดจึงพัฒนามาเป็นการเห็นคุณค่าในตนเองหรือการเห็นคุณค่าในตน (Self-Esteem) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความต้องการของ Maslow ลำดับขั้นความต้องการขั้นที่ 4 คือ ความต้องการเป็นที่ยอมรับ ยกย่อง และเกียรติยศ ชื่อเสียง คือความอยากมีชื่อเสียง มีหน้ามีตา มีคนยกย่อง เลื่อมใส มีความเด่นดัง และต้องการความรู้สึที่ดีของคนอื่นต่อตน ซึ่งเมื่อนักกีฬาคนพิการได้รับการตอบสนองความต้องการในด้านนี้ จึงส่งผลให้นักกีฬาคนพิการเกิดการเห็นคุณค่าในตนเองระดับมาก และสอดคล้องกับสำรวย เฉิดจำลอง (2554) กล่าวว่า การสร้างเสริมและพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นสิ่งสำคัญโดยเฉพาะนักกีฬาคนพิการนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการสร้างเสริมและพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง เพื่อที่จะนำไปสู่ความสำเร็จและเป้าหมายที่วางไว้ โดยให้นักกีฬาคนพิการได้สร้างความเชื่อมั่นในตนเอง หยุดการประมาดค่าตนเอง ให้คำนึงถึงความสำเร็จตามที่ตั้งใจไว้ และความก้าวหน้าของชีวิตนึกถึงประสบการณ์ที่ทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนได้รับการยอมรับว่ามีคุณค่าและสามารถลดความวิตกกังวล ความกดดันต่าง ๆ ที่จะทำให้ความภาคภูมิใจในตนเองลดต่ำลง

2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ จากผลการวิจัยพบว่า นักกีฬาคนพิการส่วนใหญ่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านความทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น ด้านความรับผิดชอบ ด้านการวางแผน และด้านเอกลักษณ์เฉพาะตน ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากปัจจัยด้านแรงจูงใจที่จะกระตุ้นให้นักกีฬาเกิด

ความต้องการที่จะมุ่งมั่นพัฒนาตนเอง ฝึกซ้อมเพื่อมาร่วมการแข่งขันให้ประสบความสำเร็จ เช่น เงินอัดฉีดเพื่อตอบแทนให้กับนักกีฬาของแต่ละประเทศ การได้รับการยอมรับในสังคมของนักกีฬาคนพิการ ซึ่งปัจจัยดังกล่าวจะเป็นเหมือนแรงขับที่จะทำให้ นักกีฬาเกิดความกระตือรือร้น และเพียรพยายามที่จะพัฒนาตนเองให้สามารถประสบความสำเร็จจากการแข่งขันเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่คาดหวังเช่น ชื่อเสียง เงินทอง เกียรติยศ การได้รับการยอมรับจากสังคมเป็นต้น ดังที่อารีย์ พันธมณี (2534) กล่าวว่า แรงจูงใจ มีผลต่อการเรียนรู้พฤติกรรมต่างๆ ของบุคคลเป็นอันมาก เพราะการที่บุคคลเกิดแรงจูงใจในการที่จะแสดงพฤติกรรมย่อมจะทำให้พฤติกรรมหรือการเรียนรู้ในสิ่งนั้นๆ มีประสิทธิภาพและเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วมากกว่าบุคคลที่ไม่เกิดแรงจูงใจ ซึ่งลักษณะของแรงจูงใจจะขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ เช่น ปัจจัยด้านสถานการณ์ต่างๆ ในสิ่งแวดล้อม ย่อมจะส่งผลทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจแตกต่างกัน เช่น สถานการณ์การแข่งขัน หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่มีความปรารถนาจะเอาชนะผู้อื่นต้องการทำให้ตนมีสภาพการณ์ดีขึ้น การแข่งขันมีลักษณะที่สำคัญ 2 ประการ คือการแข่งขันกับตนเอง เป็นการแข่งขันที่ทำให้ตนเองดีขึ้นด้วยความเต็มใจ และความต้องการของตนไม่มีใครมาบังคับ การแข่งขันกับบุคคลอื่น เป็นความรู้สึกที่ต้องการเอาชนะบุคคลอื่นให้ตนอยู่เหนือกว่าคนอื่น มักจะพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตนชนะผู้อื่นเสมอ เป็นต้น ทั้งนี้ Gagne, Robert M. (1985) ยังได้กำหนดทฤษฎีของความกระตือรือร้น (Motivation Theory) ไว้ว่าเป็นความสามารถในการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับความตั้งใจที่จะเรียนรู้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจ ความกังวล การประสบความสำเร็จและผลที่จะได้รับด้วย เช่น ถ้าทำอะไร

แล้วได้ผลดี เด็กจะรู้สึกว่าคุณประสบความสำเร็จก็จะมีคามกระตือรือร้น และยังสอดคล้องกับโยธิน ศันสนยุทธ. (2531) แรงจูงใจจะเป็นเหมือนตัวขับที่ทำให้ให้นักกีฬาเกิดความมานะพยายาม ความเชื่อมั่น ความกระตือรือร้นให้ฝึกซ้อมกีฬาเพื่อจะได้มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันในระดับชาติ และนานาชาติ ซึ่งประกอบด้วยแรงจูงใจในด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง และถวิล เกื้อกุลวงษ์ (2528) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจประกอบด้วยแรงจูงใจด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านความมั่นคง ด้านสังคม ด้านชื่อเสียง ด้านอำนาจ ด้านความสามารถ ด้านความสำเร็จ และด้านการเงิน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการวิจัยการเห็นคุณค่าในตนเอง และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ในครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะจากการวิจัยดังนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่านักกีฬาคนพิการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากมีปัจจัยด้านความต้องการ และปัจจัยแวดล้อมต่างๆ อาทิ การได้รับการยอมรับ ยกย่องทางสังคม และการได้เงินรางวัลหรือสิ่งตอบแทนต่างๆ ซึ่งเป็นส่วนช่วยกระตุ้นให้นักกีฬาคนพิการเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และมีความมุ่งมั่นที่ต้องการจะประสบความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจะต้องตระหนักถึงความสำคัญของ

นักกีฬาเพื่อให้นักกีฬาคนพิการเกิดความรู้ที่ติดต่อกับนักกีฬาคนปกติทั่วไปนั้นจะเป็นการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับนักกีฬาคนพิการได้

2. ในการที่จะพัฒนานักกีฬาคนพิการให้ทัดเทียมกับระดับนานาชาติได้ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องมีการวางแผนให้ครอบคลุม ทั้งในเรื่องของการพัฒนาศักยภาพของนักกีฬาคนพิการ ทั้งด้วยด้านการคัดเลือกนักกีฬา การฝึกซ้อม การส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่างๆ เพื่อเป็นการจัดประสบการณ์และจัดอันดับของนักกีฬาในระดับโลก การสร้างนักกีฬาเพื่อทดแทนให้เกิดความต่อเนื่องและยั่งยืน และการดูแลนักกีฬาภายหลังจากเลิกเล่นกีฬาเพื่อเป็นสวัสดิการและเป็นแรงจูงใจให้กับนักกีฬาคนพิการ ฯลฯ

3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สามารถนำข้อมูลจากการวิจัยไปใช้ในการส่งเสริมและพัฒนาพัฒนาศักยภาพของตนเองให้มีขีดความสามารถเพิ่มมากยิ่งขึ้นต่อไปได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเชิงคุณภาพ ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ
2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัญหา และอุปสรรค ของการเตรียมทีมนักกีฬาคนพิการเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันในระดับนานาชาติ
3. ควรมีการศึกษาถึงผลของการให้คำปรึกษาด้านจิตวิทยาการกีฬาของนักกีฬาคนพิการในช่วงฝึกซ้อมเพื่อเตรียมทีมเข้าร่วมการแข่งขันในระดับนานาชาติ

บรรณานุกรม

- ถวิล เกื้อกูลวงษ์ (2528). การจูงใจเพื่อผลงาน. กรุงเทพฯ :ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เทิดศักดิ์ เดชคง. (2543). เมื่อความพิการทางกายไม่เป็นความพิการทางใจ. วารสารสานปฏิรูป, 3(27), 74-75
- พิเชษฐ ชัยเลิศ (2548) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคอนฟิการตัวแทนทีมชาติไทย วิทยานิพนธ์
ชลบุรีฯ : มหาวิทยาลัยบูรพา, 2532. อัดสำเนา.
- โยธิน ศันสนยุทธ์. (2531). เอกสารคำสอนจิตวิทยา. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วันเพ็ญ อัครศิลป์กุล. (2539) ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มพิจารณาเหตุผลและอารมณ์ต่อการ
การเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนของบุคคลที่สูญเสียแขนขา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริธร โฆษคุณวุฒิ. (2548). ทักษะการออกกําลังกายของผู้ฝึกสอนย้่ฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการหายาฉน
จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ วท.บ. (วิทยาศาสตร์การกีฬา)มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สืบสาย บุญวีรบุตร. (2541). จิตวิทยาการกีฬา. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.
- โสภะ พิณรัตน์. (2536). บุคลิกภาพและการพัฒนาการ : แนวโน้มสู่พฤติกรรมปกติและการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน
ของเด็กและเยาวชน. หน้า 57-61. กรุงเทพฯ : โอ. เอส. พริ้นติ้ง,
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ, (2559). จำนวนคนพิการในประเทศไทย ประจำเดือนมิถุนายน 2559. สืบค้นจาก
เว็บไซต์ <http://popcensus.nso.go.th/> เมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2560.
- สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์, (2541). เฟสปิกเกมส์กับโอกาสพัฒนา
คนพิการไทย. กรุงเทพฯ: สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์, 2541.
- อารีย์ พันธุ์มณี (2534). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : บริษัทต้นอ้อจำกัด
- Conger and Jerom., Kagan. (1969). Child Development and. Personality. (3rd ed.). New York.
- Gagne, Robert M. (1985) The Conditions of Learning and Theory of Instruction 4th edition.
New York: Holt, Rinehart, and Winston.

Academic Journal Institute
of Physical Education